

Publicerad 2017-12-29 11:12 av Bossepoet från Österbotten

VINTERSAGAN

En saga från den tiden när vintern alltid var vit. Julsnön gnistrade, glid under sparkens medar. Hindren på vägen var skit från hästar som frustande bjällrat sig fram. Alla skulle till julottan gå, annars bock i kanten på boken, som prästen sände till vår Herre då och då.

Nysmorda läderbälgar väntade stilla ännu i morgontimma, att fyllas med kalluft från mörker vind där spöken och andar ännu husera.

Det var Juldagsmorgon och ottan för de döda var över, mången sång där sjungits med övertonsbravur.

Kantorn spelat på gamla gistna orgeln, den rara med bara nio pipor kvar, men skåp så stort att numera där mässhakar bor. Ja detta var den gamle spelmannen, han som halshuggen blev. Otukt, mened även otillbörlig avel domen var. Spelad bra och med bravur han kunde. Sjöng som en påfågel när bilan föll.

Trolldoms natten är över, de levandes ljus har tänds i mässingskronor och på väggplakett.

Orgeltramparen, ett hedervärt yrke kan man tro. Står och hoppar på stora pedaler fyra, fiser och doftar illa.

Ölfrukosten blev mäktig och Kantorn kunde bli vrång om orgeln inte kunde tåla fullt verk och producera i julpsalmer rart. Tvunget var att överrösta den stora sångarpublikens bröl i en Stilla Julnatt.

Knastret i kaminer i kor och korsgång, med alla pälsar av får och varg ger en doftmiljö, även ljudmiljö som kan minnas av oss som kvarlever än.

© Bosse 29 december 2017.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bossepoet från Österbotten med Poeter.se id #53281 innehar upphovsrätten